Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

ΜΑΚΡΗ 1809

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

Ἔτος Α΄. Περίοδος Β΄. Ἀριθμὸς 6. 7βρ 1936
(Ἐκδίδεται ἅπαξ τοῦ μηνός).

Διευθύνεται ὑπὸ τῆς δεσποινίδος
ΑΘΗΝΑΣ Ε. ΖΗΣΗ
Γραφεῖα: Μεσογείων, 6

Συνδρομὴ ἐτησία ἐσωτερικοῦ Δραχμαὶ 50. Ἐξωτερ. Δολλ. 2. Ἕκαστον φύλλον Δρχ. 2.

ΜΕΤΑΒΑΣΙΣ ΚΑΛΟΓΗΡΩΝ ΕΙΣ ΣΑΜΟΘΡΑΚΗΝ

Εἰς τὴν «Συζήτησιν» ἀποστέλλω τὴν ἀφήγησιν ταξειδίου τινὸς εἰς Σαμοθράκην τριῶν προκρίτων μοναχῶν τῆς ἐν Ἁγίῳ Ὄρει μονῆς τῶν Ἰβήρων. Ὡς ἡ διήγησις δεικνύει, μετέβησαν ἐκεῖ πρὸς παραλαβὴν τῆς περιουσίας ἀποθανόντος μοναχοῦ τῆς μονῆς, ἐχούσης εἰς ἐκείνην τὴν νῆσον μέγιστα κτήματα. Οἱ μοναχοὶ ἀντείχοντο τῶν δικαίων τῆς μονῆς, ἐπικεκυρωμένων ὑπὸ πολλῶν σουλτάνων, ταῦτα δὲ ἠμφισβήτουν οἱ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπάλληλοι τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἐπὶ σκοπῷ ν᾽ ἀποσπάσωσιν ἀπὸ τῶν καλογήρων χρήματα.

Ἡ ἀφήγησις διδάσκει δύο καλὰς εἰδήσεις: τὴν ὀλιγάρκειαν τῶν τούρκων, διότι ἐζήτησαν μὲν 2500 γρόσια, δηλαδὴ ἰσάριθμα χρυσᾶ φράγκα, κατῆλθον δὲ εἰς 85, καὶ δευτέραν, πόθεν ἐξηρτῶντο τότε οἱ ἐν Σαμοθράκῃ ὑπάλληλοι.

Ἡ ἐπιστολιμαία ἀφήγησις ἀποστέλλεται πρός τινα μητροπολίτην Μαρωνείας, οὗ λείπει τὸ ὄνομα. Φρονῶ ὅτι ἦτον ὁ Νεόφυτος.

Μ. Ι· Γεδ.

Τὴν ὑμετέραν σεβασμιωτάτην ἡμῖν πανιερότητά της ταπεινῶς προσκυνοῦντες πανευλαβῶς κατασπαζόμεθα τὴν χαριτόβρυτον αὐτῆς ἁγίαν δεξιὰν σὺν τῷ ὁ Χριστὸς ἀνέστη σωτηρίῳ προσρήματι.

Ἡμεῖς, πανιερώτατε δέσποτα, κατὰ τὴν προνοητικήν της διορίαν, τὴν ἐγκαίρως ἀποσταλεῖσαν ἀπὸ Μάκρης, εἰδοποιοῦσαν τὴν τοῦ μακαρίτου συναδελφοῦ ἡμῶν ἀποβίωσιν πρὸς τὴν καθ᾽ ἡμᾶς ἱερὰν μονὴν τῶν Ἰβήρων· ἐκεῖθεν ἀναχωρήσαντες τῇ ε΄ (ἢ ι΄) τοῦ ἤδη τρέχοντος, ἐφωδιασμένοι μὲ τὰ χρειώδη γράμματα πρός τε τὴν ὑμετέραν πανιερότητα προσκυνητόν, ἅμα δὲ καὶ εὐχαριστήριον· πρὸς τὸν ἐνταῦθα αἰδεσιμώτατον γνωστὸν ἐπίτροπόν της παπὰ κὺρ Ραζῆ· καὶ ἕτερον κοινὸν πρὸς τοὺς λοιποὺς ἱερεῖς καὶ προὔχοντας τῆς θεοφυλάκτου χώρας Σαμμουθράκης· ἰδιαίτερον δὲ (ὡς μᾶς ἔγραφε) καὶ πρὸς τὸν χατζῆ Σουλεϊμὰν ἀγᾶν, φίλον αὐτῆς καὶ ἡμῶν· δὲν ἐλείψαμεν ἀμέσως νὰ καταζητήσωμεν τὴν νῆσον Θάσον, ἐλπίζοντες νὰ ἐπιτύχωμεν αὐτὴν ἐκεῖ, ὁποῦ νὰ τῇ ἐγχειρίσωμεν τὸ μοναστηριακόν μας αὐτῆς ἀποκριτικὸν ὅπου καὶ συσκέψεως γενομένης νὰ φθάσωμεν συνοδοιποροῦντες ἕως εἰς Σαμμοθράκην. Καὶ περιελθόντες τὴν νῆσον ἀπὸ τὴν τοῦ Θεολόγου ἀκρώρειαν εἰς τὴν τοῦ περικλείστου λιμένος καταφυγήν, ἐφθάσαμεν, Παναγίαν ἐπιλεγομένην. Κἀκεῖθεν μὲ ἀποτυχίαν ἀναχωρήσαντες, καὶ παριελθόντες ἕως εἰς Ξηροποταμίαν, ἀποβλέψαμεν ἀμέσως εἰς Μάκρην, καὶ φθάσαντες εἰς τὰ ἄκρια τῆς Μαρωνείας, δύνοντος τοῦ ἡλίου, μὲ ἐναντίους ἄπειρα φερομένας ἀέρας, ἀποτύχομεν ἐξαίφνης τὴν εἴσοδον αὐτῆς, ὅπου καὶ κίνδυνον ὁλονύκτιον δοκιμάσαντες, μόλις τὸ πρωΐ, καταλαβόντες τὴν νῆσον Σαμμουθράκης, ἐξήλθομεν σύντρομοι εἰς τὸ ἀκροθαλάσσιον τοῦ Ἀγκίστρου ἐπιλεγόμενον. Καὶ δή, φθάσαντες εἰς χωρίον μᾶς ὑπεδέχθησαν φιλοφρόνως ὅ τε ἐπίτροπός της καὶ ἅπαντες εἰς τὴν ἀβραμιαίαν του κατοικίαν· ὅπου καὶ ἡσυχάσαντες ὀλίγον, ἀμέσως ἀνήλθομεν εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐνδοξοτάτου Μουσταφᾶ ἀγᾶ βοϊβόδα, ἐκεῖθεν καὶ εἰς προσκύνησιν τοῦ ἐνδοξοτάτου καδδῖ-ἐφέντη, συνωδευμένοι ὄντες καὶ μετὰ τοῦ ἐπιτρόπου της, σὺν τῷ αἰδεσιμωτάτῳ οἰκονόμῳ της παπᾶ κύρ Νικολάῳ, καὶ ἐπανερχομένων ἡμῶν, συσκεψάμενοι, ἐγένετο ἡ δήλωσις ἑκατέρων τῶν μερῶν διὰ τοῦ ἐπιτρόπου της, καὶ παπᾶ κὺρ Νικολάου ὅπως ἀφαιρέσωσι τὰς σφραγίδας ἀπὸ τὰ τοῦ μακαρίτου κελλεῖα (ὁποῦ προεσφράγισεν ὁ ἐνδοξότατος καδδῆ-ἐφέντης) κατὰ τὸ ἔμπρι τῆς βασιλείας (διὰ νὰ ἦτον προαγνοημένη ἀπὸ μέρους αὐτῶν ἡ ἀνθίστασις), καὶ κατὰ τὰ ἀνὰ χεῖρας αὐτῶν προσκυνητὰ χάτια βασιλικὰ καὶ φερμάνια. Καὶ ἰδόντες τὴν ἐπίμονον πλείονα ἀντίστασιν τῶν ἀμφοτέρων καταζητῶντες ὁ μὲν γρόσια 2500, ὁ δὲ γρ. 1500 διὰ τὴν ἐλεύθερον δεσποτείαν μας, ἐπαῤῥησιάσθημεν ἔπειτα

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΣ ΖΗΣΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1936

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μετάβασις καλογήρων εἰς Σαμοθράκην. — Τὰ Γανόχωρα. — Τὸ παραμῦθι τοῦ ᾿Αδάκρυτου. — Τὰ στοιχεῖα τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας (διήγημα). — Διεθνὴς Ἔκθεσις Θεσσαλονίκης. — Κωσταντῖνος ᾿Αγγελίδης.

ΑΡ. 6

καὶ ἡμεῖς μὲ προσταγὴν τούτων, καὶ διαβάσαντες ὁπωσοῦν τῆς μεταφράσεως τῶν φερμανίων, ἐβεβαιώθησαν ὅτι, ἀληθῶς, ἔχουσι τὰ προβλήματά μας τὸν τόπον τους, καὶ εἴμεθα ἠλεημένοι ἀπὸ τὴν βασιλείαν τὸ μουαφετλῆκι τοῦτο, ὁποῦ νὰ μὴν ἐμποδιζώμεθα εἰς τὰς τυχούσας τῶν ἀποθαμμένων καλογήρων μας κληρονομίας· ὅθεν καὶ πάλιν δὲν ἔλειψαν νὰ καταζητῶσι τὰ ὀλιγώτερα, ἤτοι ἀπὸ τὰ 1500, ὁποῦ ἐζήτει ὁ καδδῆς, νὰ κατέλθη ἕως τὰ 250 γρ. ὁμοίως καὶ ὁ βοϊβοδας τὰ ἥμισυ τῶν 2500 γροσ. Βλέπωντας λοιπὸν τὰς ἐναντιώσεις των, καὶ πληροφορηθέντες ὅτι προστ. ζονται ὁ μὲν βοϊβοδας ἀπὸ τὸν κύριον βοϊβοδα τῆς Ἴμπρου, ὁ δὲ καδδῆς ἀπὸ τὸν κύριον καδδῆν τῆς Καλλιουπόλεως, ἀπεφασίσθη διὰ νὰ ἀπέλθη εἷς ἐξ ἡμῶν εἰς Ἴμπρον πρὸς τὸν ἐκεῖσε βοϊβοδα μὲ κοινὸν εὔλογον τῶν παρ' εὑρεθέντων, διὰ νὰ λάβη ἡ ὑπόθεσις αὕτη τὴν καλὴν μορφὴν κα, ἐλευθερίαν· καὶ ἑτοιμασθεὶς ὁ δοῦλος της Δαμασκηνὸς ἀρχιμανδρίτης κατῆλθεν εἰς Παλαιόπολιν διὰ νὰ ἀπέλθω· μετ' ὀλίγον κατῆλθε καὶ ὁ καδδῆς διὰ νὰ συμπλεύσῃ μὴ εἰδότες τὸν σκοπόν του· ἀλλὰ μετ' ὀλίγον βλέποντες ἕτερον καδδῆν νὰ ἐξέπλευσε μὲ ἕτερον καΐκιον ἀπὸ Καλλιουπόλεως, καὶ μαθὼν ὁ κατελθὼν καδδῆς παλαιὸς ὅτι ἔγινεν ἄζλι ὁ προϊστάμενος του εἰς Καλλιούπολιν, καὶ κατὰ τύχην σὺν ἐκείνῳ φθάσας καὶ εἷς ἄνθρωπος τοῦ ὑψηλοτάτου καπιτὰν πασιᾶ, ὅστις, μὲ τὸ νὰ ἐχρημάτισεν εἰς τέτοια ὁμούρια, τὸν ἐβεβαίωσεν ἐπὶ λεπτοῦ ἅπαντα τὰ ἐν τοῖς σενετίοις δηλωτικὰ ἰσχυρὰ προστάγματα. Ἐκαταπείσθη ἀμέσως· καὶ ἀνελθόντες εἰς χωρίον ὁμοῦ μᾶς ἔδωσε τὴν ἄδειαν διὰ γράμματός του, ἀφαιρέσας τὰς σφραγίδας του· καὶ οὕτω κατὰ τὸ παρὸν ἐμείναμεν ἀμέριμνοι διὰ τὴν εἰς Ἴμπρο. πρὸς τὸν ἐκεῖσε βοϊβοδα, ἀντάμωσίν μας. Ἡ δὲ πρὸς αὐτὸν δόσις μας ἐστάθη, ἀπὸ τὰ διακόσια πεντήκοντα γρόσ., ὁποῦ ἐζήτει, εἰς μόνα τριάκοντα καὶ πέντε γρόσ., καὶ οὕτως ἐλάβομεν τὸ τῆς ἀδείας ἀπὸ μέρους του γράμμα, καὶ ἐμείναμεν ἀπείρακτοι εἰς τὴν εἴσοδον μόνην τοῦ μοναστηρίου καὶ τῶν εἰς χωρίον τοῦ μακαρίτου κελλίων· τώρα δὲ μένομεν προσεκτικοί, διὰ νὰ καταπραΰνωμεν καὶ τὴν τοῦ ζαπίτου γνώμην, καὶ ἂν συμβιβασθῶμεν ἤδη, καλῶς· ὄχι καὶ ἂν ἴδωμεν ἑπομένως νὰ ἀνθίσταται περιπλέον διὰ τὰ ὅσα χωράφια, κισλάδες, μανδρία, καὶ ὅσα ἄλλα ὑποστατικὰ ὑπόκεινται εἰς τὸ μονύδριον, καὶ θελήσῃ νὰ τὰ ταπήσῃ διὰ νὰ εὐγάλῃ παράδες, ἡμεῖς προκρίνομεν νὰ δοκιμάσωμεν κάθε δεινὸν κάλλιον, παρὰ νὰ προχωρήσῃ ἡ συνήθεια αὕτη πρὸς ἀφανισμὸν τῶν ἀπ' ἀρχῆς ἐθίμων μας, τῶν συνισταμένων καὶ ἐπιβεβαιωμένων διὰ βασιλικῶν χὰτ σεριφίων καὶ προσκυνητῶν φερμανίων, μ' ὅλον ὁποῦ βλέπομεν περιπλέον νὰ μᾶς προβάλλῃ καθημερινῶς, ὅτι, ἂν ἀπὸ ἄλλους βασιλεῖς ἔχετε σουρὲτ φερμάνια, ἀπὸ δὲ τὸν σουλτὰν Μαχμοὺτ κανένα ἔλεος δὲν σᾶς ἔγινε, καὶ διὰ τοῦτο οὔτε τὸ σουρέτι τοῦ χὰτ σεριφίου του ἔχετε. Ταῦτα φοβερίζοντας λέγει ὁποῦ νὰ γράφῃ τὸν εἰς Ἴμπρον βοϊβοδα, ὁποῦ νὰ ἐξυχνιάσῃ τὴν ὑπόθεσιν· καὶ εἴμεθα ἕτοιμοι, καιροῦ καλοῦντος, νὰ φθάσωμεν καὶ ἕως εἰς Ἴμπρον· ἀδυνατοῦμεν εἰς μόνον τοῦτο, καὶ μεγάλως ἀποροῦμεν διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ ἴσου τοῦ χὰτ σεριφίου καὶ τοῦ σουλτὰν Μαχμούτ, διὰ τὸ ὁποῖον εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἀνανεώθη καὶ ἐφέρθη εἰς Ἅγιον Ὄρος κατ' ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ὁποῦ ἠμισεύσαμεν, καὶ διὰ νὰ ἦναι τὸ καθ' ὅλου εἰς Ἅγιον Ὄρος, ἂν συμβῇ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς Ἅγιον Ὄρος (ὡς προέγραφα) παρακαλοῦμεν ἀμέσως νὰ τὸ προβάλλῃ, ὁποῦ διὰ τοῦ χασεκῆ ἀγᾶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους νὰ ἀντιγραφῇ (εἰ δυνατὸν) καὶ νὰ ἀποσταλῇ οἰστρόπως πρὸς ἡμᾶς, συνωδευμένον καὶ μὲ μεκτοῦπι τοῦ ἰδίου χασεκῆ ἀγᾶ μας, ἂν τυχὸν συμπέσῃ καὶ ἡ τούτου καταζήτησις, νὰ τὸ ἔχωμεν ἕτοιμον· καὶ τοῦτο στοχαζόμεθα νὰ μᾶς ἔλθῃ ἀσφαλῶς ἂν εἰς Αἶνον ἀποσταλῇ πρὸς τὸν τιμιώτατον κὺρ Μοσχούδην. Διό, τυχόντες ὀκαζιῶν, δὲν ἐλείψαμεν ἀμέσως νὰ τῇ εἰδοποιήσωμεν, κατὰ ἀπαραίτητον χρέος, καὶ ἤδη νὰ περικλείσωμεν τὸ πρὸς αὐτὴν μοναστηριακόν μας, ζητῶντας καὶ τὴν πανίερον αὐτῆς συγγνώμην. Πρὸς τούτοις, τῇ εἰδοποιοῦμεν, ἂν πρὸς τὰ αὐτόθι ἔφθασεν ὁ προηγούμενος κὺρ Δανιήλ, παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς τὸν ἀποστείλητε ὡς ἀναγκαῖον εἰς Σαμμοθράκην, πρὸς τὸν ὁποῖον μέλλομεν νὰ ἐγχειρίσωμεν ἓν γράμμα μὲ κάποια ἀμανάτια του, ὁποῦ μᾶς ἔκαμε τε-

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

σλίμι ὁ ἅγιος χαρτοφύλαξ καὶ ἐπίτροπός μας κὺρ Νικηφόρος· ἤ, ἂν δὲν ἔλθη, ἄς μᾶς δόση ὄρδινον ποῦ νὰ τὰ στείλωμεν. Ταῦτα ἐν τοσούτῳ προσκυνητῶς· μένομεν

Τῆς ὑμετέρας θεοκοσμήτου αὐτῆς πανιερότητος αωθ' ἀπριλίου ιη'
πρόθυμοι εἰς τὰ πανίερα αὐτῆς νεύματα
προηγούμενος Νεόφυτος, ἀρχιμανδρίτης Δαμασκηνός, γέρω Χριστόφορος.

«διὰ τὸ βίαιον τοῦ κομιστοῦ, δὲν ἐπροφθάσαμεν νὰ γράψωμεν εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς ἱερὰν μονήν, κἂν τὸ κατευόδιόν μας· λοιπὸν παρακαλοῦμεν ἀφ' οὗ διέλθη τὰ ἐν αὐτῷ, τυχοῦσα ἄμεσον τὴν ὀκαζιὼν διὰ τὸ Ἅγιον Ὄρος νὰ τὸ περικλείση καὶ νὰ τὸ ἀποστείλη εἰς τοὺς συναδελφούς μας, πρὸς πληροφορίαν των, καὶ ἐξοικονόμησιν τῶν ἀναγκαίων.»

ΤΑ ΓΑΝΟΧΩΡΑ

Εὐτυχέστερος ὁ Ἀ. Π. Κεραμεύς, μεταβὰς ἐξ ἁγίας Ἄννης δι' ἱστιοφόρου εἰς Αὐδήμιον παρέμεινεν εἰς αὐτὸ μίαν μόνον ἡμέραν καὶ εἶδεν ἐν τῇ ἐντὸς τοῦ Αὐδημίου ἠρειπωμένῃ ἐκκλησίᾳ τῆς ἁγίας Παρασκευῆς καὶ εἰς τὴν τοῦ ἁγίου Ἰωάννου βυζαντινάς τινας ἐπιγραφάς, τὰς ὁποίας καὶ ἐφωτογράφησεν. Ἀλλὰ μόλις ὀλίγα βήματα ἄνωθεν τῆς ἁγίας Παρασκευῆς ἦτο ὁ ἅγιος Νικόλαος, ἐπίσης ἠρειπωμένη ἐκκλησία, περὶ τῆς ὁποίας οὐδὲν γράφει ὁ Ἀ. Π. Κεραμεύς, ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ τοῦ προξενήσῃ ἐντύπωσιν τὸ γεγονὸς ὅτι εἰς τὸν αὐτὸν τόπον, ὁ ὁποῖος κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἦτο περίβολος εἰς τοὺς παλαιοτέρους χρόνους εὑρίσκοντο δύο ἐκκλησίαι τὸ αὐτὸ ἔχουσαι μέγεθος.*

Αἱ ἐπιγραφαὶ αὗται τὰς ὁποίας εἶδεν ὁ Ἀ. Κεραμεύς εἰς τὸ Αὐδήμιον, εἶχον χρονολογίας 1271 καὶ 1277 καὶ ἐκ τούτου καταδείκνυται ὅτι ἐκκλησίαι ὑπῆρχον εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον πρὶν ἔτι κτισθῇ τὸ χωρίον. Διότι οἱ κάτοικοι τοῦ Αὐδημίου ἀπὸ παραδόσεως ἐγνώριζον ὅτι ἀρχῆθεν τὸ χωρίον των ἔκειτο εἰς τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, ἤτοι τὸν ἅγιον Βασίλειον, ὅστις κεῖται μεταξὺ ἁγίας Ἄννης καὶ ἁγίου Γεωργίου. Εὑρέθησαν δὲ ἐκεῖ, ὅτε οἱ αὐδημιῶται ἐκαλλιέργουν τὴν γῆν, πολλὰ μάρμαρα, κέραμοι, ἐπιγραφαὶ καὶ τάφοι, ἅπαντα μαρτυροῦντα ὅτι τὸ μέρος ἦτο κατῳκημένον. Διὰ τὴν ἀκριβῆ χρονολογίαν τῆς καταστροφῆς τοῦ παλαιοῦ χωρίου καὶ τῆς κτίσεως τοῦ νέου, δὲν ὑπάρχουν συγκεκριμέναι εἰδήσεις, ἀλλὰ ἠμποροῦμεν νὰ εἰκάσωμεν, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τοὺς θρύλους καὶ τὰ γραφόμενα ὑπὸ τοῦ Παχυμέρους, ὅτι τὸ χωρίον ὑφίστατο ἀνέκαθεν ἐπιθέσεις πειρατῶν καὶ λῃστῶν καὶ ὅτι οἱ κάτοικοι κατέφευγον εἰς τὸ φρούριον τοῦ Προφήτου Ἠλιού, κείμενον ἐπὶ τῆς κορυφῆς παραφυάδος τινὸς τοῦ Ἱεροῦ Ὄρους ἡμίσειαν περίπου ὥραν μακρὰν τοῦ ἁγίου Βασιλείου, ἀλλὰ τελικῶς τὸ φρούριον πολιορκηθὲν ἡλώθη τὸ 1304 ὑπὸ Τούρκων καὶ Καταλάνων, συμμαχούντων κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι οἱ Τοῦρκοι αὐτοὶ οὐδεμίαν σχέσιν εἶχον μὲ τὸ κράτος τὸ ὁποῖον μόλις τότε ἤρχισε νὰ ὀργανώνῃ ὁ Ὀσμάν. Ἦσαν μισθοφόροι τῶν Καταλάνων, διαπεραιωθέντες εἰς Θράκην, ἀπὸ τὸν Ἑλλήσποντον, τῶν Καταλάνων κατεχόντων τὴν Καλλίπολιν.

Οἱ Τοῦρκοι αὐτοὶ ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Βυζαντινῶν, ἀλλ' ἐλεηλάτησαν τὴν Θράκην καὶ ὠργίασαν ἐπὶ πολὺ καὶ μετὰ τὴν ἀποχώρησιν πρὸς τὴν Μακεδονίαν τῶν Καταλάνων.

Χαρακτηριστικὴ δὲ εἶναι ἡ βία τοῦ Ἀ. Π. Κεραμέως ὅστις καὶ αὐτὰ τὰ ὀνόματα τῶν χωρίων τὰ γράφει ἐλλιπῆ καὶ ἐσφαλμένως. Τὸ Κούμβαον τὸ γράφει Κουμβάγ, ἐνῷ οἱ κάτοικοι τῶν μερῶν ἐκείνων καθαρῶς ἐπρόφερον «Κούμπαου».

Ἴσως νὰ ἐμίσθωσε ἐκ Ραιδεστοῦ Τοῦρκον λεμβοῦχον καὶ ἔδωσε περισσοτέραν πίστιν εἰς τὸν λεμβοῦχον του καὶ ὄχι εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἑλληνικωτάτης ἐκείνης περιοχῆς. Ἀλλὰ διὰ τὸ Αὐδήμιον, γράφων αὐτὸ «Ἀβδίν», οὔτε διὰ τοῦ λεμβούχου του εἶναι δυνατὸν νὰ δικαιολογηθῇ, οὔτε διὰ τῆς εἰκασίας του, ὅτι τὸ χωρίον ὠνομά-

* Τὸ 1885, τὸν Ὀκτώβριον.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ